

AMALFI & Ontdekkingsroute vanaf Napels CILENTO

De Costiera Amalfitana is Europa's mooiste kust. Denk aan rotsen, steil rijzend uit zee, stadjes, ooit machtig en rijk, en bomen vol citroenen. Plus, dat ook, toeristen. Iets verder ligt de Cilento, stil en onbekend. REIZEN Magazine proeft van beide.

'Eerst Napels zien en dan sterven! Die kreet ken je toch wel? Van de grote Goethe. Toch moet je dat *niet* doen, dat sterven bij Napels. Ik raad je met klem aan nog een stukje verder te kijken...' Aan de telefoon hangt Peter Hoogstaden, een oude vriend. Pakweg vijftien jaar geleden verloor ik hem uit het oog nadat hij een Italiaanse *donna* leerde kennen en naar Salerno verhuisde. Inmiddels staat hij bekend als een kenner van Italië. Peter: '...want onder Napels schittert de kust van Amalfi. Wereldberoemd wereld-erfgoed. En nu hoor ik jou al denken: dat betekent dan waarschijnlijk drommen toeristen en prijzige hotels. Nou, dan heb ik nog een tip voor je. Een stukje verder, daar ligt het *Parco Nazionale del Cilento e Valle di Diano*. Reisgidsen over Italië die complete hoofdstukken vullen met superlatieven als het om de kust van Amalfi gaat, persen er met moeite één alinea over Cilento uit. Reden waarom dit gebied nog zo onbekend is. Maar het is ook gastvrij en erg mooi, dus nou dacht ik...' Enfin, een half uur later koop ik een Transavia-ticket voor Napels, en huur ik een citroengele Fiat Panda voor een week. En veertien dagen later rijd ik met deze auto naar Salerno, 45 kilometer onder Napels. Hier woont Peter.

DAG 1 Met zorg verwaarloosd

16.30 uur Op de boulevard viert ons weerzien, knisperende *panini* met ansjovis en olijven etend, waarna we via Vietri, een wonderlijk keramiekstadje aan zee, naar Cetara rijden.

18.00 uur 'Een authentiek dorp aan de Amalfitaanse kust', doceert Peter. 'De wereld bezoekt Amalfi zelf, of Ravello, Vietri en Positano. Terecht, en dat moet de wereld vooral blijven doen, maar wij Salernitanen gaan in het weekend naar Cetara. *Cetaresi* zijn vissers. Ze vangen tonijn en ansjovis.' Liefde op het eerste gezicht, minder is het niet: Cetara. De mintgroen betegelde koepel van de San Pietro. De verweerde muren langs de zorgvuldig verwaarloosde trappen en steegjes. Het kleine strand waarop de Santa Anna, Santa Bernadetta en Lucia Madre rusten. Vissersbootjes, *pittura fresca*. 'Pas geverfd', vertaalt Peter. Ietwat overbodig, want ik heb ooit vijf lessen van een Teleac-cursus Italiaans gevolgd. We gaan zitten in het prettig krakende rotan van Café Miramare, een eigeel hoekpand met smeedijzeren balkons. Vier kinderen trappen tegen een slapperen bal. Een jonge moeder wiegt haar baby in slaap. In zijn atelier, formaat bezemkast, schildert de grijsbesnorde Rafaele Galasso zijn zoveelste haven-zicht. Een kromgetrokken opa jaagt in *slow motion* een mus met één poot voor zich uit. 'Hij moet hier weg, anders pakt de kat hem, legt hij uit. Roerend in onze espresso, knikken we vol begrip. Peter steekt van wal: 'Ik had gedacht hier twee nachten blijven, als basis om de Amalfitaanse kust te verkennen. Daarna naar Cilento, voor een route langs grotkerken, droomdorpen en plekken waar je fijn kunt eten, slapen of wandelen. En dan via de kust weer terug. *Tutto bene?*' Ik knik opnieuw.

21.00 uur Geluk kun je proeven. Dat ontdek ik al op de eerste avond. En u kunt dat ook. Kwestie van gaan zitten in restaurant San Pietro, waar Enrico in hoog tempo *slow food* serveert. Garnalen met ansjovis. Zoute ansjovis met zoete meloen. Kaas en ansjovis in citroenblad. Enzovoort.

Het Pro Loco Visitors Office (= het VVV-kantoor) van Cetara vind je op de Corso Garibaldi 15. Zie ook www.prolococetara.it

DAG 2 Colatura & Limoncello

07.30 uur Eenzaam op het havenhoofd staat Maria. Verwaaid, verbleekt en met vaalrode plastic bloemen, kettinkjes en pasfoto's aan haar voeten. Achter het beeld komt een man op een Vespa naar beneden gescooterd. Onder zijn lip zit een sikje en om zijn nek hangt een gouden ansjovisje. 'Giulio, de man van Nettuno', weet Peter. 'Hij maakt *colatura d'alicci*.' Niet begrijpend volg ik Giulio. We steken de SS163 over ('*Eine der schönsten Strassen der Welt*', aldus mijn reisgids) en stappen in een kraakheldere ruimte. Enkel Padre Pio siert lachend de witte muur. Hier toont Giulio hoe verse ansjovis, met zeezout uit Sicilië, in eikenhouten vaten wordt gestopt. 'Het zout voorkomt dat de vis fermenteert. Daarna worden deze zware stenen, die mijn opa nog uit zee heeft gehaald, op de vis gezet. En dan wachten we, zeven maanden, waarna ik met een piepklein bootje onder in zo'n vat een gaatje maak. Het vocht dat eruit

Foto's pagina 14 & 15: het Terras van Oneindigheid (links) het terras van hotel Marulivo (rechts). Hierboven: de dom van Amalfi. Foto's rechts: souvenirwinkel in Amalfi en pasgeverfd vissersbootje in Cetara. Hieronder: de San Pietro in Cetara en een hotel aan de SS163, de weg die langs de kust van Amalfi kronkelt.

Van links naar rechts & van boven naar beneden: Antonio, Enrico, Rafaele, Anna-Maria, Felix, Luigi, Gennaro, Giulio & Giuseppe.

komt, *colatura*, vangen we druppel voor druppel op. Voor 3 liter heb ik 40 kilo ansjovis nodig, die daarna wordt weg-gegooid.'

'En wat kun je ermee?', wil ik weten 'Dat weet elke huisvrouw in Cetara! Een schaal pasta met slechts enkele druppels colatura smaakt als, als...'

Giulio maakt z'n zin niet af, maar kijkt even naar de hemel en kust daarna zijn gouden ansjovisje. 'De Romeinen die het *garum* noemden, waren er al gek op. En laatst had ik hier Japanners over de vloer die willen het maar wat graag na maken. Maar dat lukt ze niet. Nooit.'

09.00 uur Met ieder een kleine fles stappen Peter ik naar buiten, voor een wandeling om het dorp, over de voet van de Monte Falerio, tussen Johannesbrood-en citroenbomen. We lopen Cetara weer in via de achterkant, tot we op een pleintje staan, de Piazza Europa. In een deur-opening staat een man in een doktersjas. *Liquore Artigianale Agroctetus* lezen we naast de deur. Met vrolijke ogen en een wenkende hand nodigt de man ons uit om naar binnen te komen. Daar vullen twee enorme zilverblinkende vaten een kleine betegelde ruimte. '500 en 1000 liter', zegt de man, die zich voorstelt als Gennaro. Over *limoncello*, want dat wordt hier gemaakt, bestaan veel mis-verstanden, zo horen we. 'Ten eerste: het is geen destillaat en dus is dit geen stokerij. En ten tweede: het wordt niet van citroensap gemaakt, maar van de schillen. Nee, sterker nog, enkel van de buitenkant van citroenschillen. Daar gaat suiker bij, en water, en... tja, dat is dus geheim. Wereldwijd zijn er zo'n 25 limoncello-fabriekjes, maar hier worden alleen de citroenen van Cetara gebruikt. Ik produceer niet voor taxfreeshops wereldwijd, want dan zou ik citroenen moeten importeren, van buiten Cetara. Of zelfs van buiten Italië!' Gennaro trekt het gezicht van iemand die zijn 17-jarige dochter in bed aantreft met een bejaarde president. 'En die zijn niet zo goed?', oliegooi ik. Diplomatiek zwijgend haalt Gennaro zijn schouders op, waarna hij drie glaasjes vult.

- Nettuno, Via Umberto I, Cetara, tel: (+39) 089 261147.
- Agroctetus, Piazza Europa 30, Cetara, tel: (+39) 089 261797.

Het Terras van Oneindigheid

12.00 uur Twee flessen rijker rolt de Panda ons over de kustweg naar het welgelegen Ravello. Al vanaf de vroege middeleeuwen vertoeven de rijken en groten der aarde graag hier. Een willekeurige greep: Richard Wagner, Maurits Escher, Greta Garbo, Gina Lollobrigida, Bill & Hillary. In Ravello, rijk en oud, schijnt de zon net iets vaker dan elders. Maar niet vandaag: de wolken zijn gezakt tot op ooghoogte, zwaluwen scheren door nevels die zelf weer zweven tussen parasoldennnen en palmbomen. Via de witte villa van Gore Vidal, een goede vriend van de Kennedy's, lopen we naar Villa Cimbrone, waar een eeuw geleden een puissant rijke Schot woonde. Het is nu een hotel, met Giorgio als de onberispelijk gestropdaste directeur. Hij toont ons de tuinen, vol priëlen, zuilen, tombes en de Grot van Eva. Als we op het Terras van Oneindigheid tussen een rij klassieke bustes staan, voor een afgrond en met uitzicht op zee, jubelt Giorgio: 'Dit terras is een anti-depressiemiddel. Al wie hier staat, is blij dat hij leeft!' 'Er is dus nooit iemand naar beneden gesprongen?' 'Nou, er is één vrouw naar beneden gestort... Zij was hier echter met haar man, dus ik betwijfel hevlg of dat wel zelfmoord was'.

16.00 uur En dan Amalfi zelf. Hoofdstad van een zeemacht die al voor Venetië op het water heerste. Waar ene Flavio Gioia, volgens Amalfi zelf, het kompas uitvond. Alleen de domkerk Sant' Andrea is het Transavia-ticket al waard. Sterker, alleen hier even zitten op de achtste tree van de trap voor de dom is dat al. Al doen de ook aanwezige prullariashops met Mussolini-schorten en Berlusconi-mokken ons wel weer terug naar Cetara verlangen. 's Avonds zitten we daar bij Porta Avontura, goed voor bier en pizza. Een hippie op leeftijd en zijn goedlachse dochter zetten net een dampende pizza voor ons neer, als buiten in de haven kanongebulder klinkt. Gevolgd door vuurwerk, beierende klokken, processie en gezang. Het is fijn op reis te zijn.

De tuin van Villa Cimbrone, met het Terras van Oneindigheid, is te bezoeken (€ 6) van 9.00 uur totdat de zon onder gaat, en nu al te zien op www.villacimbrone.com.
• Ook in Ravello: Villa Rufolo (al genoemd in Boccaccio's *Decamerone*). Voor € 5 zie je met eigen ogen het panorama dat op ontelbare ansicht-kaarten staat. Thuis al kijken kan via een webcam op www.villarufolo.it

DAG 3

Het ware leven, begrijp je?

08.00 uur Dinsdagochtend. Vanaf het terras van Miramare, achter twee vingerhoedjes espresso, overzien we de wereld. Peuken worden van de mini-boulevard geveegd. Het is markt op de piazza, de zee schittert en Rafaele schildert weer een havenzicht. We zijn klaar voor deel twee van onze reis: Cilento.

12.00 uur We parkeren de auto in Petina, een klein dorp voorbij Eboli, hoog in de Monte Alburni, met in haar hart *albergo-bar-gelateria* Marino. Binnen fluistert Peter: 'Je kunt hier een kamer huren, met bergzicht, maar de meeste mensen komen voor het ijs van Luigi.'

'Luigi?' 'Een der beste ijsmakers van Italië. Hij heeft ook een zaak in Salerno, maar Luigi woont hier. Voor zijn ijs van *fragoline* (bos-aardbeities) en *porcini* (paddenstoelen).' En daar komt het ijs. Ik lepel, proef... en zweef even in de zevende hemel. 'Goed dat jullie er nu zijn,' verklapt Luigi's vrouw, 'want vanmiddag heeft 'ie geen tijd. Dan komt er een cameraploeg van RAI UNO.'

14.00 uur Antonio is een baardige student uit Rome, gestationeerd op de Monti Alburni, in de *Osservatorio Astronomico*, een sterrenwacht, 1200 meter hoog. 'Als je een ster van dichtbij wilt zien, ben je welkom, maar dan moet je 's nachts een keer terugkomen', zegt hij. Wat nu al wel kan: vanaf de sterrenwacht een wandeling maken. Italiaans gemarkeerd, dus klodders roodwitte verf volgend waarmee hier en daar een kastanje, beuk of grillige rots is beklad. Wat je dan ziet? Geelgebloemde weide, knipogende koeien met klingelende bellen, de ruïne van een houtzagerij, kleurige ranonkels, helleborussen en orchideeën, en een panorama tot en met de Vesuvius.

18.30 uur In antiek Sant’Angelo zitten we voor Bar Rosso di Sera. ‘Café Avondrood’, vertaalt Peter. En ja, naast ons kaarten grijsaards om kroonkurken. Het antieke dorp is, met alle respect, één groot bejaardenhuis. Maar dan wel eentje van grote schoonheid. ‘Kijk’, zegt Peter, ‘Cilento is geen Toscane, maar wel middeleeuws en vooral... onopgesmukt. Geen klompenmakers of mandenvlechters, maar het ware leven, begrijp je?’ Erg veel voor toeristen is er ook niet. Maar we vinden wel, een half uur later, *agriturismo* La Rocca degli Ulivi, met een zwembad in een olijfgaard, uitzicht op de Monte Alburni, Aglianico-wijn en, als voorafje, gegrilde aubergine met olijfolie, knoflook en rozemarijn.

- Voor o.m. tongstrelend ijs: Albergo-Ristorante Marino in mooi Petina. www.albergomarino.com
- Nabij Sant’Angelo ligt middeleeuws Castelcivita en een grottenstelsel dat, volgens een legende, als schuilplaats diende voor Spartacus en zijn slavenleger. Bekijken kan (€ 8), maar een speleologie-excursie (€ 20) is ook mogelijk. www.grottedicastelcivita.it

DAG 4 Eten en ongelooft

09.30 uur Fiatjes pruttelen het dorp in en uit. We staan aan de rand. Duiven koeren, lijsters zingen en wij wachten op de man met de sleutel van de grotkerk van San Michele. Klamdruiwend werelderfgoed in droeve conditie, wat het wel weer extra bijzonder maakt. Paolo, de oude koster, legt uit: ‘Dit beeld, *Madonna e bambino*, 13de eeuw, Byzantijns, nog een madonna met kind, *fourteen century*, deze fresco: vroege renaissance, en deze...’ De grotkerk

wordt nog maar weinig gebruikt, want hoe klein Sant’Angelo ook is, het dorp telt nog een handvol kerken. **11.00 uur** Espresso op een roodplastic stoel in de zon voor Bar l’Auso in Ottati. ‘We gaan weer wandelen’, zegt Peter, ‘naar de *Risorgenza dell’Auso*’. *Risorgenza* betekent wederopstanding. De Auso is een rivier die onder een berg verdwijnt en dan ergens anders weer boven de grond komt. Een uur, honderd vlinders en duizend olijfbomen later staan we op die plek. We zien kolkend water, kalksteenputten, de ruïne van een middeleeuwse molen en twee Romeinse bruggen. ‘Uit de 11de eeuw’, zwakt Peter af. **14.15 uur** We rijden onze Panda het erf op van Difesa del Principe, de oudroze *agriturismo* van Filippo en Anna-Maria. Een volslank echtpaar dat juist met nog zes familieleden aan tafel gaat. ‘Eten jullie een hapje mee?’ Filippo is wijnboer, zo blijkt. Een mooie fles ontkurkend mompelt hij: ‘Valcalore, dat was ooit een slobberwijn, maar gelukkig voor ons is die tijd voorbij.’ **16.00 uur** We zitten er nog. Anna-Maria schuift, met glimmende pretoogjes, bord na bord onder onze neus. Zelfgemaakte kaas, ham en worst, artisjokkensteeltjes, tomatensalade (met ui en tomaat die smaken naar echte ui en tomaat) en plakjes courgette in azijn geweekt, met een druppel olie en een snufje zeezout. Terwijl Filippo de glazen nog eens vult, vertelt oma over vroeger, toen het hier oorlog was, en zij nog een bekoorlijke deerne was. Als we denken toch echt te moeten gaan, blijkt er geen rekening te zijn. Filippo wordt vandaag 54, legt Anna-Maria uit. Het is feest. Oma knipoogt. Vol eten en ongelooft wankel ik terug naar de Panda.

- Mocht de grotkerk van San Michele gesloten zijn, bel dan even met het Pro Loco kantoor, dat in de Via Fermi verstopt zit. Tel: (+39) 0828961352.
- Agriturismo Difesa del Principe vind je 7 km buiten Felitto aan de SS 488 naar Castel San Lorenzo. 2-pk met ontbijt vanaf € 50. www.difesaprincente.altervista.org

- Vanuit Felitto kun je een wandeling maken over een oude handelsweg door de *Gole de Calore*, een kloof vol bizar gevormd lijmsteen, geboetseerd door de woeste Calore. Zorg wel voor een goede kaart of routebeschrijving.

‘Daar stond mijn lief!’

We rijden naar Roscigno Vecchia. ‘Het oude Roscigno’, tolkt Peter. Een verlaten dorp. Uit vrees voor een aardverschuiving bouwde de bevolking een nieuw dorp, honderd jaar geleden. Maar het oude is er nog, inclusief voormalige kerk, café (Bar Roma) en een pleintje met platanen en een klaterende bron. En er is Giuseppe, met baard, pijp en hoed, die graag over het dorp vertelt. ‘Daar’, snikt hij, naar een verkruid balkon wijzend. ‘Daar stond mijn lief, ‘s avonds in het maanlicht.’ Dat Giuseppe nu dan minimaal 116 jaar oud moet zijn, vergeten we maar even. **19.00 uur** In Piaggine, weer zo’n beeldschoon plaatsje, staat het Palazza Bruno uit 1888. En daar, in de open lucht op de Piazza Vittorio Veneto, wordt gedanst. Door mannen met een hoed en vrouwen met opwaaiende jurken. Wij kijken slechts toe, biertje in de hand, voordat we de laatste kilometers van de dag rijden, door de oranje schemering naar het kleine kerkplein van Valle dell’Angelo. Naast dit plein staat een gebouw dat wordt ontsierd door een oude lichtbak. Videopub *Il Drago Rosso* (De Rode Draak) staat er op de bak te lezen, maar hier huist een herberg: Locanda dell’Angelo. Een ondernemend duo, Peppe en Angelo (‘Zeg maar Ali’), verhuurt er kamers, zowel boven de eetzaal als in opgeknapt huizen. Trapje af, steegje in, gangetje door en daar is onze voordeur. In een eeuwenoud pand zonder tv en telefoon, maar met warm bed en hete douche. ‘En Wifi. Maar eerst eten’, zegt Ali. Carmela, Ali’s vrouw, regeert de keuken en zij gelooft in *slow food* uit Cilento. Ali zelf, een bekeerde ex-supermarkt-eigenaar, geeft bij elke gang uitleg. ‘Alles komt uit de buurt. De kaas, salami, pepperoni, vijgenchutney, rozemarijn,

Boven: Maria en kind, Byzantijns, in de grotkerk van Sant’Angelo a Fasanella. **Hiernaast:** citroenboom en Fiat in Roscigno Vecchia. **Onder:** de beloning van de wandeling vanaf de sterrenwacht: uitzicht tot en met de Vesuvius.

Bovenste foto: het strand bij Marina di Camarota. **Links:** er wordt gedanst in Piaggine. **Rechts:** restaurant El Borgo in Pisciotta. **Onder:** fusilli met zeevruchten in Scario en daarnaast Porto degli Infreschi, een baai aan zee met een zoetwaterbron.

mint, artisjok, witte truffel, het kalfsvlees met bosuitjes in rode wijn en...' Ho even, gaan we dat allemaal eten? 'Si, si', grinnikt Ali. 'Wie van Salerno of Napels hier komt eten, blijft meestal daarna slapen. Ook al waren ze dat vooraf helemaal niet van plan.'

Roscigno Vecchia, het verlaten dorp, inclusief klein museum, kun je al bekijken op www.roscignovecchia.it

DAG 5 De wanhoop nabij

08.15 uur We schudden Ali de hand en rijden dan via zeeën van groen, rood (klaprozen) en geel (brem) naar het bergstadje Laurino.

10.00 uur Farmacia Durante, dat is een apotheek met een puntgaaf interieur uit 1902. Muren vol antieke kasten met pillen. En potjes met vergeelde etikettes waarop doodskoppen staan. Ook bijzonder: de kerk, de Santa Maria Maggiore. Van een lieve zuster mogen we tot achter het altaar kijken, waar we fresco's en houtsnijwerk zien, zeshonderd jaar oud. Centauren, monsters, draken. De zuster is blij met onze komst, want er komt bijna nooit iemand. Zelf komt ze uit Madagaskar.

14.00 uur *Pats!* Daar is de boulevard van Scario. We zijn terug aan zee. In een uit-hoek van het Parco Nazionale, aan de Golf van Policastro, waar de *cucina tipica* goed is voor fusilli met zeevruchten. De Costiera Amalfitana is ver weg, maar ook hier is friszilte lucht, een pastelroze kerkje en een Maria die van hoog op een zuil over een haventje waakt. 'Het was in 1846', vertelt Peter, 'dat een zeilschip in een storm op zee met man en muis dreigde te vergaan. De kapitein, de wanhoop nabij, bad tot de Heilige Maagd. Hij beloofde Maria, in ruil voor het bereiken van een veilige haven, in diezelfde haven een kerk te bouwen. En jawel, zijn boot kwam in Scario aan land. Nu staat Maria hier, tussen netten, boeien, roestige vaten, een oude koelkast en drie lege accu's.'

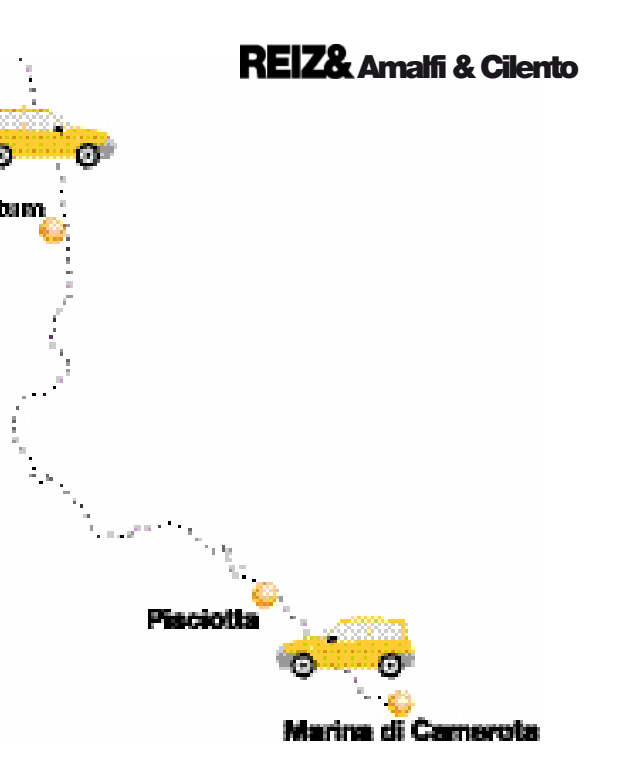
17.00 uur Ook San Giovanni a Piro is de reis waard. Een samengeklonterd dorp, eeuwenoud en 450 meter hoog op een berg aan zee, uit vrees voor piraten en ander gespuis. Het heeft een klooster en een uitzichtpunt, beide indrukwekkend. We gaan voor het vergezicht en zien 100 kleuren blauw. En een Saraceense toren.

En een... wat is dat daar? Peter: 'Vanaf hier zie je vier Italiaanse regio's: Campania, Calabria, Basilicata én Sicilië. Want daar hoort dat rokende stipje aan de horizon bij. De Stromboli.' We rijden verder, langs een zee als met diamanten bezaaid. En over een kustweg die nu, begin juni, rustig is. Campings, pizzeria's en disco's doen vermoeden dat dit in augustus anders is. In Pisciotta, middeleeuws en welgelegen, vinden we in een voormalig klooster achter de *piazza* het laatste hotel van onze reis: Marulivo. Google dat maar eens, vier sterren aan zee. Op de piazza wordt een klein podium in elkaar getimmerd. Waarvoor, dat weten we nog niet.

- Een Pro Loco kantoortje vol tips over wat te zien & doen rond Pisciotta zit op de hoek Piazza Raffele Pinto/Via Roma. www.prolocopisciotta.it
- De Castelluccio (de 701 meter hoge huisberg van Pisciotta) biedt vanaf de top een 360 graden-panorama. Een vrij steile, roodwit gemarkeerde wandeling voert van het dorpsplein naar de top. Reken op 2 uur stijgen en 1 uur dalen.

DAG 6 De Grot der Geliefden

09.00 uur Net als Pisciotta zelf zit hotel Marulivo charmant ingewikkeld in elkaar. Maar mijn kamer is overzichtelijk: links het bed, rechts zicht op de kust, vol olijfbomen, en de zee. Ook het terras (zie pagina 15) mag er zijn. En Bar Germania, aan het plein. Café, kiosk en verkooppunt van zelf-gemaakte olijfolie. 'De olie van Pisciotta is van wereldklasse', vertelt de barman. We hadden niet minder verwacht. Voor onze laatste wandeling rijden we naar Marina di Camerota, een plaatsje met een oud kasteel en een strand vol lege groengele ligstoelen en parasols. Ooit vertrokken er vele *Camerotesi* naar Zuid-Amerika, hopend op een beter leven, en nu zijn ze om diezelfde reden terug. Cafés heten Bolivar en Caracas en menig man Simon of Felix. Cubaanse muziek klinkt uit de El Famingo Beach Bar, waar achter de bar een zwart-harige schoonheid lachend een caipirinha-cocktail staat te shaken. 'De verleiding om nu niet te gaan wandelen is wel erg groot', verzucht Peter, mijn gedachten lezend. **13.15 uur** Toch lopen we naar het einde

van het strand, waarna een schitterende route voor een passend afscheid zorgt. Maquis en zeelucht ruikend, wandelen we langs de Monte di Luna en torens die de wereld hebben zien veranderen. **16.00 uur** Het pad daalt naar Porto degli Infreschi, een kleine baai met een dito strand. Onder een klif hangen netten en onder de netten vinden een huisje gemaakt van wrakhout. Knisperende *panini* met tonijn, mozzarella en kappertjes worden hier geserveerd. Een boot met toeristen legt aan, afkomstig uit Marina di Camerota, en nieuwsgierig naar bizarre grotten. Aan de kapitein, Felix, vragen we een lift terug. Met succes, en zo pikken we ook nog even de Blauwe Grot, de Maanbergbaai en de Grot der Geliefden mee. **20.00 uur** *Giornata della Musica*. Dag van de muziek, weet ik, met dank aan Teleac. *Telkens weer* van Willeke Alberti, kent u dat? Welnu, als je daarvan alleen de melodie hoort, gespeeld door een violiste vanaf het kleine podium op de piazza van Pisciotta, dan is dat hartverscheurend mooi. Ik hoef niet meer naar Antonio en zijn telescoop terug. Morgen zal ik, via de antieke tempels van Paestum en Salerno, naar het vliegveld van Napels rijden. Het was fijn op reis te zijn. •

- Vanuit Marina di Camerota kun je per boot grotten gaan bekijken, maar wat ook kan: 's nachts met vissers en *lampara* (schijnwerpers) mee de zee op. Info: www.coopcilentomare.com

 klucassen@anwb.nl
 twitter.com/reizenmagazine